

soudů rozhodování jen o oněch nárocích zaměstnanců, jež se zakládají na tom, že zaměstnanec byl zaměstnavatelem bez důležité příčiny propuštěn nebo zaviněním zaměstnavatelovým ze služby vystoupil předčasně, t. j. buď před uplynutím služebního poměru, byli-li založen na určitý čas, nebo s porušením lhůty výpovědní, nikoliv však v š e c h n y spory o nárocích ze služebního poměru, zejména tedy spory o nároku na mzdu z důvodu neodůvodněné měsíční výpovědi. Kompetenci k řešení sporu o těchto nárocích zákon č. 244/1922 Sb. z. a n. neupravuje a platí tu předpisy zák. čl. XLV:1907. Tomu nebrání § 36 zákona č. 244/1922 v doslovu § 1 zákona ze dne 25. září 1924, č. 217 Sb. z. a n., neboť tímto předpisem bylo prohlášeno za výslovně zrušená dosavadní psaná i zvyková ustanovení jen potud, pokud se ustanovením zákona č. 244/1922 přičítá v neprospěch zaměstnanců, z čehož plyne, že zákon mohl tu míti na mysli jen ona ustanovení dřívější, která jsou povahy materiálně právní, z procesních pak jen taková, jež nárok zaměstnancův v jakémkoliv směru omezují, nikoliv však ona, jež obsahují čisté normy kompetenční.

Spadá tedy rozhodování o nároku žalobcově, pokud jest založen na bezdůvodně prý měsíční výpovědi dne 1. dubna 1931 podle § 62 zák. čl. XLV:1907 do příslušnosti úřadu administrativního, pokud však se opírá o zrušení služebního poměru předčasným propuštěním (výpovědí s okamžitou účinností) v srpnu 1931, jsou k rozhodování o něm podle § 23 zák. č. 244/1922 Sb. z. a n. příslušny řádné soudy.

V. Vznik záporného kompetenčního konfliktu ve smyslu § 4, odst. 1, zák. č. 3/1918 Sb. z. a n. předpokládá, že otázka příslušnosti byla popřena v t é ž e v ě c i, a to jak poslední přípustnou instancí soudní, tak i poslední přípustnou instancí správní.

Nejde o takový kompetenční konflikt, byli-li předmětem soudního řízení a rozhodování nárok kominického mistra na zaplacení odměny za vymetání komínů, kdežto předmětem řízení a rozhodování úřadů správních byla povšechná žádost o vymáhání dlužných poplatků za čištění komínů, kterou poslední přípustná instance administrativní zamítla proto, že žádaná exekuce nemůže býti provedena podle pouhého výkazu kominického mistra o nezapravených dávkách za kominické práce.

(Rozh. senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 21. prosince 1937, č. j. 899/37.)

Ervín L., kominický mistr v S., podal dne 27. května 1932 pod č. j. N II 2033/32-1 u okresního soudu v N. (na Podkarpatské Rusi) žádost o vydání platebního příkazu proti Samuelu M-ovi v S. pro 144 Kč s přísl. za vymetání komínu. Okresní soud vydal žádaný platební příkaz, ale žalovaný podal proti němu odpor a při ústním jednání dne 4. října 1932 vznesl námitku podle § 180 bod 3 o. s. p., že vymáhání pohledávek za kominické práce patří k příslušnosti okresního úřadu. Okresní soud v N.

usnesením ze dne 4. října 1932, č. j. C 847/32-4, námitce žalovaného vyhověl a další jednání podle § 182 o. s. p. zastavil. Na rekurs žalobcův krajský soud v U. jako soud rekursní usnesením ze dne 20. ledna 1933, č. j. R 6/33-7, potvrdil usnesení soudu první stolice z důvodu, že vymáhání odměn za komínické práce patří na pořad administrativní. Ervín L. podal mimo to dne 16. listopadu 1932, — tedy ještě před tím, než bylo vydáno rozhodnutí rekursního soudu o jeho rekursu v uvedeném soudním sporu — u okresního úřadu v S. pod č. 32.355 žádost, aby byly vymáhány peníze podle jeho výkazu dlužných poplatků za čištění komínů. O které dlužníky a o jaké dlužné částky mu při tom šlo, nelze z předložených spisů okresního úřadu v S. vůbec seznati. Výměrem ze dne 15. června 1934, č. I-14.274, nevyhověl okresní úřad v S. žádosti Ervína L. ze dne 16. prosince 1932 o vymáhání dlužných komínických poplatků cestou *exekuce* politické, ježto jejich vymáhání má se díti cestou soudní. Ervín L. podal proti tomuto výměru odvolání; ale zemský úřad v U. je zamítl výměrem ze dne 8. října 1934, č. 52.468-III/5, v jehož důvodech bylo uvedeno, že *politická exekuce* může býti provedena jen tehdy, je-li tu exekuční titul podle § 90 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. z. a n., ale že za takový (exekuční titul) nelze pokládati výkaz komínického mistra o nezaplacených dávkách za komínické práce, třebaš úředně stanovených podle § 67 živn. zák. č. 259/1924 Sb. z. a n. Ervín L. učinil pak návrh na řešení záporného kompetenčního konfliktu, který prý vznikl v uvedené věci mezi krajským soudem v U. a zemským úřadem v U. Ve svých projevech setrvaly jak krajský soud v U., tak i zemský úřad v U. na názorech obsažených v jejich rozhodnutích.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů se usnesl, že návrh Ervína L. jest podle § 6 zákona č. 3/1918 Sb. z. a n. nepřijatelný.

Důvody :

Podle § 4, odst. 1, uvedeného zákona jest tu záporný kompetenční konflikt mezi řádnými soudy se strany jedné a správními úřady se strany druhé tehdy, jestliže otázka příslušnosti v předepsaném instančním postupu byla popřena poslední přípustnou stolicí. Tomuto ustanovení jest rozuměti tak, že vznik záporného kompetenčního konfliktu předpokládá, že otázka příslušnosti byla popřena v téže věci, a to jak poslední přípustnou instancí soudní, tak i poslední přípustnou instancí administrativní. O tutéž věc by šlo, kdyby bylo rozhodováno jak řádnými soudy, tak i správními úřady o totožném předmětu a mezi týmiž stranami. V projednávaném případě nelze však podle stavu spisů říci, že soudy se strany jedné a správní úřady se strany druhé rozhodly v jedné a téže věci, neboť předmětem soudního řízení a rozhodování byl jen nárok žalobce Ervína L. proti žalovanému Samuelu M. za zaplacení částky 144 Kč s přísl., kdežto předmětem řízení a rozhodování úřadů

správních byla povšechná žádost Ervína L. o vymáhání dlužných poplatků za čištění komínů, z níž nelze vůbec seznati, že by mezi těmito dlužnými poplatky byl zahrnut také onen poplatek, jehož zaplacení se Ervín L. domáhal tehdy ještě pořadem soudním proti Samuelu M-ovi. Mimo to jest uvážiti, že zemský úřad v U. jako poslední přípustná instance administrativní odůvodnil zamítnutí odvolání Ervína L. v podstatě tím, že žádaná exekuce politická může býti provedena jen tehdy, je-li tu exekuční titul podle § 90 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. z. a n., a že za takový exekuční titul nelze pokládati výkaz kominického mistra o nezapravených dávkách za kominické práce. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že zemský úřad v U. jako poslední přípustná instance administrativní rozhodl ve skutečnosti i o jiné otázce nežli krajský soud v U. Tento soud totiž jasně popřel otázku příslušnosti řádných soudů ve sporu o zaplacení určité odměny za práce kominické, kdežto zemský úřad v U. se nevyslovil o tom, zda by správní úřad byl nebo nebyl příslušný rozhodovati o nároku na zaplacení kominických poplatků a zda by tedy bylo nebo nebylo lze se domoci o nich vykonatelného rozhodnutí úřadů správních, nýbrž se omezil na rozhodnutí, že žádost Ervína L. o vymáhání dlužných poplatků za kominické práce jest zamítnouti již proto, že pouhý výkaz kominického mistra o nezapravených dávkách za kominické práce není exekučním titulem pro politickou exekuci podle § 90 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. z. a n. V rozhodnutí zemského úřadu v U. nelze tedy spatřovati popření příslušnosti správního úřadu, pravý smysl rozhodnutí zemského úřadu je zamítnutí žádosti strany pro nedostatek věcných podmínek. Nevzešel tedy záporný kompetenční konflikt, o němž by mohl rozhodovati konfliktní senát. Bylo proto návrh zamítnouti jako nepřípustný (§ 6 zákona č. 3/1918 Sb. z. a n.).
